

Překvapilo mě, jak jsou hudebníci blízko u sebe, vzpomíná kytarista Pavel Skála na koncert The Rolling Stones před třiceti lety

Jmenujeme se Anička Cyrani, Inka Floriánová a Samuel Elich a v rámci celoročního projektu na dějepis, v němž jsme měli za úkol kontaktovat pamětníka nějaké významné události prvního porevolučního roku, jsme si vybrali za téma koncert The Rolling Stones, který se odehrál 12. srpna 1990 na pražském Strahovském stadionu. Toto téma jsme si vybrali, protože se tato velká, nejen hudební, událost stala ve své době určitým historickým milníkem. Ve své době symbolizovala zejména pád komunistického režimu v Československu, čemuž odpovídá i známý slogan "Tanks Are Rolling Out, Stones Are Rolling In" (tanky se valí pryč, Kameny - Rolling Stones - se valí do Prahy).

Od legendárního koncertu The Rolling Stones uběhne letos v srpnu třicet let. Abychom se o této významné události porevolučního Československa dozvěděli více, kontaktovali jsme Pavla Skálu, který na koncertu vystupoval jako kytarista skupiny *Etc...*, kterou si britská rocková skupina vybrala jako svého předskokana, a měl tedy možnost zažít atmosféru koncertu nejen na vlastní kůži, ale i přímo z pódia. Velmi nás zajímalo, jakým způsobem probíhaly přípravy této předkapely na koncert a co si pan Skála vybavuje jako nejsilnější zážitek.

Jak se máte, jak zvládáte karanténu?

Docela dobře. Musím říct, že si to užívám, protože v podstatě od doby, kdy jsem začal hrát profesionálně, což už je spousta let, jsem takhle dlouhé volno neměl ani omylem. Vždycky tak maximálně měsíc, a to spíš jen jednou za několik let, kdy jsme se dohodli, že si ty prázdniny uděláme delší. V tomhle je to úplně nádherný, dá-li se v téhle situaci vůbec takhle mluvit. Pro mě je to taková příprava na důchod.

Tak to je skvělé. Přejděme tedy k Vaším vzpomínkám na koncert Rolling Stones před třiceti lety. Jaká byla Vaše první reakce, když jste se dozvěděl, že v Praze vystoupí The Rolling Stones?

No, že už je ten bolševik asi definitivně v háji, pokud může i u nás dojít k tak velkému koncertu. My jsme jezdili na velké koncerty, které byly v okolních „spřátelených“ zemích. Já byl několikrát v Maďarsku, v Budapešti, kde jsem např. viděl Dire Straits v době největší slávy kolem desky *Brothers In Arms*, Stinga a Petera Gabriela anebo ve východním Německu v Berlíně, tam jsem byl na Springsteenovi, ale tady nebylo nic. Maximálně Chick Corea, Tina Turner, což bylo sice fajn, ale prostě takhle velké rockové koncert žádnéj.

Jakým způsobem jste se dozvěděl, že si Vaši skupinu Mick Jagger vybral jako předskokany?

To už si úplně nepamatuju. Tehdy byla poměrně složitá, skoro „bezkontaktní“ doba. Nejspíš mi to musel někdo sdělit telefonem, ale já jsem neměl ani pevnou linku, natož mobilní telefon, že? Všechna naše spojení fungovala přes telefonní budky, které byly ale věčně obsazený lidma, který si chtěli zavolat před váma. Ale zřejmě jsem se to musel dozvědět telefonem.

A jaké byly v ten okamžik Vaše bezprostřední pocity?

Já jsem to už říkal v dokumentu „Nechte zpívat Mišíka“, který natočila Jitka Němcová, a vyznělo to tam ode mě trochu drze, ale mně tehdy přišlo, že jediná správná volba je, abysme před těma Stounama hráli my. Protože v té době měl Vladimír Mišík ve společnosti vysoký kredit, měl za sebou dlouhou úspěšnou hudební kariéru, *Etc...* hrálo a hraje hudbu značně vycházející z bluesových kořenů podobně jako hudba Stones, a navíc ten dvouletý zákaz hraní udělal z Vládi i jakýsi symbol vzdoru proti bolševikovi. Tak mi přišlo, že je absolutně na

místě, abychom tam hráli my. Udělalo mi to velkou radost, ale přišlo mi, že to tak mělo dopadnout.

Jaký byl ohlas mezi ostatními členy *Etc...*?

My jsme byli zrovna uprostřed kapelové dovolené, možná už týden nebo deset dní. A jak jsem říkal, komunikace nebyla skoro žádná nebo složitá, takže například Kubešovi (*Stanislavu Kubešovi, kytaristovi Etc...*), kterej byl na chatě v Petrově, to musel jet na kole oznámit Guma (*baskytarista Vladimír Kulhánek*). Kubeš si ale dlouho myslel, že si z něj dělá srandu.

Takže jsme se všichni sešli až ten den koncertu. Ani jsme nedělali žádnou zkoušku. Já jsem si teda udělal jednu takovou soukromou Na Chmelnici (*hudební klub na pražském Žižkově*), kde jsme tehdy zkoušeli, abych si byl jistej, že mi ty muzikantské věci nevypoví službu, a také abych si dal nový struny na kytaru. Ale zkouška nebyla žádná. Viděli jsme se vlastně až při odjezdu na Strahov.

Takže Vy jste před tím koncertem opravdu nezkoušeli?

Ne, protože ten poslední koncert byl třeba před čtrnácti dny. Nás ani nenapadlo, že bysme měli dělat zkoušku. Celý to probíhalo hrozně hekticky.

A ta doba mezi tím, kdy jste se to dozvěděli, a tím koncertem, byla krátká?

Jo, možná pět dní, nebo tak nějak.

Proběhla u Vás ve skupině nějaká výraznější debata o tom, zda úlohu předskokanů přijmete nebo ne?

Já myslím, že vůbec ne. To bylo jasné, že to musíme přijmout, přece taková čest se nedostane každému a o ten zážitek jsme rozhodně stáli.

Podle čeho, jakým způsobem jste vybírali hity, které na Strahově zahrajete?

Výběr písní dělá Vláďa, takže jistě přinesl nějaký návrh a my jsme s ním více méně souhlasili.

Setkal jste se s The Rolling Stones ještě před koncertem?

Ne, ani v té hospodě s Václavem Havlem atd. na Rašínově nábřeží jsme nebyli. Tam byl z kapely jenom Vláďa. My ostatní jsme ani netušili, že k nějakému setkání dochází. A před koncertem jsme se také neviděli, protože oni mají za jevištěm takovej svůj oplocenej prostor, kde jsou nějaký místnosti, kde se můžou rozehrát muzikanti, venku pak mají biliárový stůl, občerstvení a kdoví co všechno. To jsme viděli jen úzkým průhledem, ale nikdo cizí tam za nimi nesmí. Pak, když jdou Stones na jeviště, tak udělá jejich technika takovej kordon, kterým oni prochází. Celé to je taková velká organizovaná hudební fabrika. Nepředstavitelně dobře fungující fabrika s jasně danými pravidly.

A vyprávěl Vám o té večeri pak pan Mišík? Nebo Vám nějak členy Rolling Stones popisoval?

Jestli si to dobře pamatuju, tak tam prý také nebyli všichni. Určitě tam byl Mick Jagger, Ronnie Wood a Keith Richards a další nevím. Mick si prý jen líznul piva, aby neurazil, on v podstatě nepije vůbec. Kytaristi se ale nijak neomezovali. Vláďa se prý nejvíc bavil s osobní asistentkou Keitha, co tak vím. Hlavně ho zajímalo, jestli ty zvěsti, který o Richardsovi panujou právě o jeho spotřebě alkoholu, jsou pravdivý. Tak ona mu to všechno potvrdila a Vláďa byl spokojenej. Ještě mu řekla, že si Keith s sebou vozí na turné vinylové desky a gramofon. A vždycky když se odněkud vrátí na hotel, tak si zaleze na pokoj a pouští si ty desky, který ho zrovna zajímají a popíjí k tomu kořalku. A když tam dá hrát tu svojí poslední sólovou desku, což tenkrát byla *Talk Is Cheap*, tak všichni ví, že už nic dalšího nebude a Keith si půže lehnout. To prý bývá tak kolem čtvrtý.

Vy jste říkal, že jste se o setkání pana Mišíka s Rolling Stones dozvěděl až zpětně. Nemrzelo Vás, že jste tam nebyl taky?

No, trochu smutný jsme z toho byli, ale na druhou stranu jsem si pak říkal, že vlastně s našima tehdejšíma znalostma angličtiny bychom tam stejně seděli jak pecky někde v koutě a popíjeli pivo. Co mě tedy mrzí, je, že s nima nemáme jedinou společnou fotku, ale to už se nedá zprodukovat znova.

Nevíte, jestli pan Mišík mluvil s Mickem Jaggerem o Vaší písničce *Dvacet deka duše*, která se Micku Jaggerovi zalíbila tak, že schválil Vaši úlohu předskokanů?

Myslím, že ne. Myslím, že o tom spolu nemluvili.

Jak jste se cítil těsně před vystoupením?

Ono to bylo tak, my jsme měli spoustu nečekanejších problémů. Začalo to tím, že si Vláďa zapomněl doma kytaru, takže pro tu někdo musel jet. Když tu kytaru konečně přivezli, zjistilo se, že k ní chybí kabel. Vláďa měl takovou speciální šňůru s malým a velkým jackem, která kupodivu ve vybavení Stones nebyla, takže mu technici nabídli radikální řešení, prostě to na kytáře odstříhli a dali tam místo malého jacku normální standardní šest tři jackový propojení (*konektor o velikosti 6,3 mm*), ke kterému pak Vláďovi věnovali kytarový kabel.

Potom Olinovi (*violoncellistovi Jaroslavu Nejezchlebovi*) připojili aparaturu od cello k těm jejich sto deseti voltům, takže mu to celý vyhořelo. Olin nemohl hrát přes svojí aparaturu a tak hrál přes jejich monitor, což se pak nakonec ukázalo výhodné, protože tak dobřej zvuk na cello nikdy neměl.

Mimochodem, kdo nezažil to, jak oni mají ozvučený jeviště, tak vůbec nemá představu, jak dobře to tam může hrát. Je to už třicet let a od té doby jsem nic takovýho nezažil, ani omylem, nikdy! Prostě člověk zahraje G dur a má pocit, že hezčí akord v životě neslyšel. Hraje to krásně, silně a barevně a to jak z podlahy, kde nestojí klasické monitory, ale jsou tam takové zamřížované plochy, pod kterými jsou zavěšené monitory. Pak to ještě hraje ze stran, ze zhora, odevšad. Úplná zvuková nirvána.

Na Strahově to byl první koncert Stones v bývalém východním bloku, tak asi i proto se nám ti jejich technici extrémně věnovali a byli pak i při našem hraní v podstatě „zakleknutý v blocích“ na stranách jeviště, kdybychom něco potřebovali nebo se něco stalo.

A i na zvukovku jsme měli spoustu času.

Poslali jsme jim dopředu naše technické požadavky, oni nám odepsali, že to maj vyřešený trochu jinak, že kdybychom tedy trvali na tom, že chceme mít ty monitory, tak jak jsou na tom našem plánu, tak že to udělají, že to jako není problém, ale že si myslí, že nám ten jejich systém bude vyhovovat. No, to nám absolutně stačilo k tomu, že jsme řekli, udělejte to, jak myslíte, a bylo to super.

A mezitím tam ještě proběhla taková legrační záležitost, a to ze strany českých pořadatelů. Nechci je pomlouvat, nikdo s tím neměl žádný zkušenosti, všechno se to učili za pochodu, ale stejně...

Když jsme přijeli na ten betonovej Strahov a hledali nějakou šatnu, někdo z české produkce nás dovedl do takový holý místnosti, která byla tak tři krát tři metry a kde nebylo vůbec nic, ani umyvadlo, zrcadlo nebo občerstvení, jen pár židlí a beton. My jsme v té době vůbec nebyli zvyklí, že můžeme dostat nějaký občerstvení, ale umyvadlo a ručník býval normální. Byli jsme z toho všeho dost vykulený, ale nenapadlo nás nějak protestovat.

Za chvilku tam pak přišly nějaký dvě holky ze štábu Rolling Stones a když to viděly, řekly: „Tohle je vaše šatna?! To není možné. Počkejte patnáct minut“.

Čekali jsme tedy a za čtvrt hodiny se dámy vrátily a odvedly nás do místnosti, která byla velká jak školní třída, kde byly křesla, pohovka a pětilitrová láhev šampaňského na stole, občerstvení všeho druhu, spoustu piva a umyvadlo s ručníkem a nevím co všechno ještě. No a my si připadali jak v ráji, že se o nás někdo takhle postaral.

A k těm pocitům před vystoupením. No, já myslím, že se nikdo zvlášť neklepal, protože ta zvukovka probíhala dobře, v tak dobrým zvuku a přátelské atmosféře, že jsme pak ani neměli strach.

A potom, při našem vystoupení, bylo na ploše před námi tolik diváků, že například já jsem to celý vystoupení prožíval úplně nereálně, jako když se člověk kouká na televizi, prostě jsem vůbec neměl pocit, že jsem na jevišti a hraju. Měl jsem pocit, že jsem doma a koukám na televizi na strašnej dav.

Takže jste brali ty technické příhody spíš s nadhledem?

Jo, nikdo se z toho nehroutil, protože bylo vidět, že oni to všechno snadno vyřeší. Dokonce ani Olin, kterej by byl normálně na mrtvici, se nijak nehroutil.

Co pro Vás byl největší zážitek při samotném vystoupení?

To asi nedokážu takhle říct. Probíhalo to tak rychle, jedna píseň za druhou, půl hodina byla pryč a my jsme byli šťastní, že si tam můžem zahrát...

Jedna věc mě teď vlastně napadá, včera jsem shodou okolností viděl televizní pořad Honzy Dědka "7 pádů" a on tam měl jako hosta Petra Jandu.

Olympic hráli se Stones jako předkapela o několik let později, my jsme hráli první, na tom dalším koncertu byl support Olympic a pak David Koller s Lucií (*zpěvák David Koller se svou rockovou skupinou Lucií*) nebo to možná bylo v opačném pořadí.

Honza Dědek se ptal na jeho zážitky s Rolling Stones a Janda říkal, že si nikdy neuvědomil, že to jejich jeviště je tak veliký. Protože oni tam mají takové výběhy do stran, kde teda hlavně Mick běhá zleva doprava a i občas nějakej z kytaristů tam lehce popoběhl. Petr Janda se tam prý také vydal a pak se málem nestihl vrátit k mikrofonu a zpívat.

Ale já jsem z toho měl úplně opačnej pocit, mě překvapilo, jak blízko ti muzikanti stojí u sebe. Z pohledu posluchače na koncertě nebo i diváka u televize to vypadá, že jsou všichni rozprostřený na velikým prostoru, ale když tam člověk stojí, tak má vlastně skoro stejně blízko ke kolegům jako na jakýmkoliv jiným větším jevišti. Ale možná to takhle mají jen Stones.

Ti kytaristi jsou prostě úplně hned nacpaný vedle bubeníka Charlieho Wattse, vlevo Ronnie Wood, vpravo Keith Richards a hned vedle něho stojí basista. To je taky zajímavý, protože většina kapel to má tak, že basista je blízko bubeníka, aby ta rytmická sekce měla spolu co nejbližší kontakt, aby se navzájem co nejlíp slyšeli. Ale u Stones je to tak, že nejbliž bicím stojí oba kytaristi a teprve vpravo od Keitha byl na basu Bill Wyman, který tam tehdy hrál, a vlevo vedle Ronnieho Wooda pak Chuck Leavell, klávesista. A sbory a dechy jsou pak ještě víc vlevo a víc vpravo.

Bavili jste se s Rolling Stones po koncertu? Řekli Vám něco na vaše vystoupení?

Ne, oni okamžitě při závěrečném ohňostroji nasedají do aut a odjíždějí, takže je pak člověk vůbec nevidí.

Jediná fotka z koncertu, kterou pan Skála má. Fotografové byli tak uhranutí výjimečností této chvíle, že nikdo z nich nefotil.

Takže Vám nedali ani zpětnou vazbu na Vaše vystoupení?

Ne. Já si myslím, že to možná ani neslyšeli, že se tam někde vzadu rozehrávali či co. Bůh ví, jestli už tam v době našeho koncertu vůbec byli, ale asi jo.

Ale my, když hrajeme někde na festivalu, také málokdy posloucháme kapely, které hrají před námi. Člověk se soustředí na tu svojí bublinu, aby byl v pohodě, a málokdy má čas a chuť se na něco koukat. Spíš až pak na ty následující kapely.

Projevilo se nějak viditelně to, že jste vystoupili jako předskokani The Rolling Stones, na Vašich následujících koncertech a vystoupeních? Například návštěvnosti, ohlasech, nebo obecně zájmu o Vaši skupinu?

Já myslím, že ani ne. My jsme měli bezvadný jméno a dobrou pozici už před tím. Jediný, na co si pak vzpomínám je, že krátce nato jsme hráli někde venku v Českých Budějovicích, výstava Země živitelka se to tam jmenovalo. Zvučilo se na klasické české aparát, kterej zněl asi docela normálně. Ale my jsme byli tak namlsaný z těch Stones, že jsme se dlouho nemohli srovnat s tím, jak blbě to hraje. (*smích*)

Takže jak jste si zkusili něco lepšího, tak pak pro Vás bylo těžší hrát v Čechách jako jindy?

Ale ne, to si pak člověk zase rychle zvykne a zapomene na to. Teda nezapomene, ale ví, že to už asi víckrát nezažije.

Ovlivnila zkušenost s koncertem The Rolling Stones nějak Vaši skupinu?

Některý věci jsme se snažili trochu zprofesionalizovat, hlavně co se zvuku na jevišti týká a pak už jsme také začali chtít do šatny před koncertem nějaké drobné občerstvení.

Každý z nás si tam všiml něčeho jinýho. Tak třeba Vláda vyzoroval, že tam Stones mají takovej minibar, takhle vlevo za jevištěm, kde byly zavěšené galonové láhve různých destilátů, a že tam můžou povolání kdykoli přijít a načepovat si libovolného vzorku. Toho já jsem si tedy vůbec nevšiml, ale zato jsem si všiml, že za nízkou oponou, která je za kytarovými zesilovači a reprobednami, jsou kytaroví technici, kteří tam mají takovej pracovní stůl potažený nějakým filcem a vedle stojí v masivních stojanech kompletní řada kytar. Každý kytarista má svého osobního technika s pracovním stolem.

No abych nezapomněl, já jsem měl také svůj osobní problém. Jak jsem dal na kytaru ty nové struny tak se mi to začalo extrémně rozladovat hlavně při používání vibráta. Úplná novinka. Vůbec jsem nevěděl, co s tím mám dělat, a byl jsem z toho dost zoufalej. Když jsem viděl ty kytarové techniky, napadlo mě, že s tím problémem zajdu k tomu technikovi od Keitha, přinesu mu tašku plzeňských piv a poprosím ho, jestli by se mi na to nepodíval. A tak jsem taky udělal, on tu kytaru vzal, položil jí na ten ponk a první co udělal, že ty struny, který jsem tam dal den předtím nový, přestřih' a vyhodil je.

A jak jste na to reagoval?

On hned říkal: "Neboj, já ti tam dám jiný." (*smích*) Udělal mi nějaký úpravy jak na nultém pražci a kobylce, tak na tom vibrátu a vysvětlil mi, co mám dělat, aby se to nerozladovalo. Ale že to ještě není hotové. A pak se mě zeptal: "A jaký je tvoje číslo?" Vůbec jsem nevěděl, o čem mluví, ale později jsem zjistil, že každý z těch lidí z techniky a managementu (a že jich tam je třeba sto padesát) má svůj pager s osobním číslem. A když s někým potřebuješ mluvit, zavoláš mu přímo na jeho číslo. My jsme ty pagery kvůli jednomu koncertu samozřejmě nedostali. On počítal s tím, že ho mám, takže až ta oprava bude hotová, zavolá, že si mám přijít. Tak jsme se postaru domluvili, že přijdu za hodinu a půl a taky to šlo. Dal jsem mu za to igelitku plnou plzeňského piva a tvářil se docela spokojeně.

Ale vlastně jsem chtěl říct, že oba kytaristé tam mají svého chlapa s ponkem. Ten před každou další písní ví, kterou kytaru a v jakém ladění bude ten jeho kytarista potřebovat, během předchozí písně mu ji naladí na takový velikánský ladičce s dlouhým tubusem, který zabraňuje světlu, a že jich tam je opravdu hodně, aby přesvítily ten ladičkový displej. Podá mu naladěnou kytaru, vezme si tu použitou a dá ji zpátky do toho stojanu.

A ještě něco. Před každým koncertem tihleti kytaráři přestříhnou všechny struny na všech kytarách, který tam jsou a dají jim kompletně nový potah. Tak to jsem taky koukal jak blázen. Stouni vůbec nedělali žádnou zvukovku. Mají asi pořádnou zvukovku před tím, než se vyjede na turné, když se zkouší s celým jevištěm.

Nebo když si chtějí na turné něco zahrát, ale jde to i bez nich, protože ti jejich technici jsou výborní muzikanti a dokáží všechno vyzkoušet i bez kapely. Když jsem viděl a slyšel zahrát Keithova technika úvodní riff (*opakovaný melodický nebo rytmický motiv*) Start Me Up na toho správného Telecastera (*model dvousnímačové elektrické kytary*), tak mi z toho zvuku trochu spadla brada.

Měli velký monitorovej pult na levý straně jeviště, samozřejmě analogovej, tehdy ani žádné digitál nebyl, ale oni určitě na analog hrají doteď, protože ten zvuk je prostě daleko lepší. Ten levý pult je permanentně nastavený pro monitoring Stones. A na pravé straně jeviště je identický monitorový pult, který slouží předkapelám, které se v průběhu turné mění.

Mohl byste se pokusit několika slovy vystihnout, co Vám vytane na mysl, když se teď ohlížíte na koncert The Rolling Stones před třiceti lety?

No asi hlavně ta vrcholná profesionalita toho celého podniku. To pro nás bylo naprosto nepředstavitelný, že to může takhle fungovat, protože Stones mají image bandy chuligánů, ale ta profesionalita za tím je neuvěřitelná. Pro nás to bylo jak přejít z okresních automobilových závodů Do vrchu rovnou do F1. Ale ono vlastně v té době takhle velkejch koncertů, jako dělali Rolling Stones, zas tolik po světě nejezdilo. Opravdu takhle velkejch.

A nevíte odhadem, kolik tam bylo diváků?

Údaje se rozcházel, ale bylo to asi tak sto až sto dvacet tisíc lidí.

A Vy jste ze svých koncertů byli zvyklí třeba na kolik?

No třeba na pět set.

Přijal byste dnes nabídku na předskokanství na koncertu The Rolling Stones?

Jasně.

Neváhal byste vůbec?

To mě od Petra Jandy taky pobavilo. Honza Dědek se ho ptal na to samé a on říkal, že by to tedy vzal, ale za peníze, a ty že by mu nikdo nenabídl, takže to vlastně padá. Já bych tam klidně hrál znovu zadarmo.

Takže Vy jste za to tenkrát vůbec nic nedostali?

Ne, jenom to šampaňský, bylo výborný. No a Vláďa dostal ten kabel. Ale ty zážitky...

Chtěl byste ještě něco k celému koncertu dodat?

No, jediný co mě mrzí, což se mi nějak nepodařilo uhlídat, že my jsme měli možnost být i po našem hraní pořád v zákulisí. To znamená na jevišti spolu s techniky a mohl jsem celý ten hlavní koncert vidět ze strany z jeviště. Ale bohužel vypité pivo došlo až na konec své cesty, tak jsem musel navštívit nějaký záchodek za scénou a zpátky na jeviště už mě ochranka nepustila. Takže jsem pak viděl koncert normálně z publika. Ostatní kluci, kteří to nějak vyřešili líp, mohli být na tom jevišti i během koncertu Stones. To mě mrzí, že jsem to prošvihl.

A nevíte, jak to, že Vás tam pak nepustili zpátky?

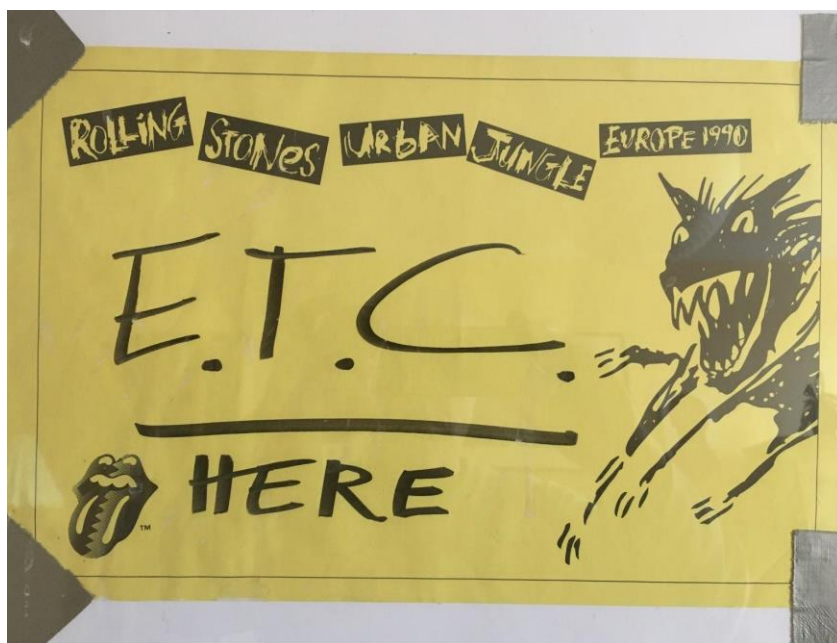
No, kdo nezůstal při nástupu Stones na tom jevišti, tak už ho tam zpátky nepustili. My jsme měli takový... já vám vlastně můžu poslat dvě fotky, jedna je takový plakátek, který jsme měli přilepený na dveřích šatny, a druhá je fotka jakéhosi průkazu, jako že tam vůbec patříme. Ten jsme museli mít každý u sebe, takové látkové kolečko. Ale zřejmě to nemělo ty úplně správný barvy nebo nápis, aby mě pustili zpátky na jeviště.

Moc děkujeme za Váš čas, který jste nám věnoval.

Nemáte zač.

Od pana Skály jsme se dozvěděli velké množství zajímavých zákulisních informací, které si divák koncertu ze svého pohledu vůbec neuvědomí ani nepředstaví. Navíc nám pan Skála popsal, jak jeho osobní zkušenost s tak velkým koncertem do určité míry ovlivnila další hudební dráhu jeho i skupiny Etc..., s níž tehdy vystupoval a dodnes vystupuje. A v neposlední řadě nás pan Skála ujistil, že kdyby nyní dostal možnost opět hrát jako předskokan pro The Rolling Stones, bez sebemenšího váhání by ho přijal.

Označení šatny skupiny Etc... od produkce Rolling Stones

Osobní propustka